

Hunsfosposten

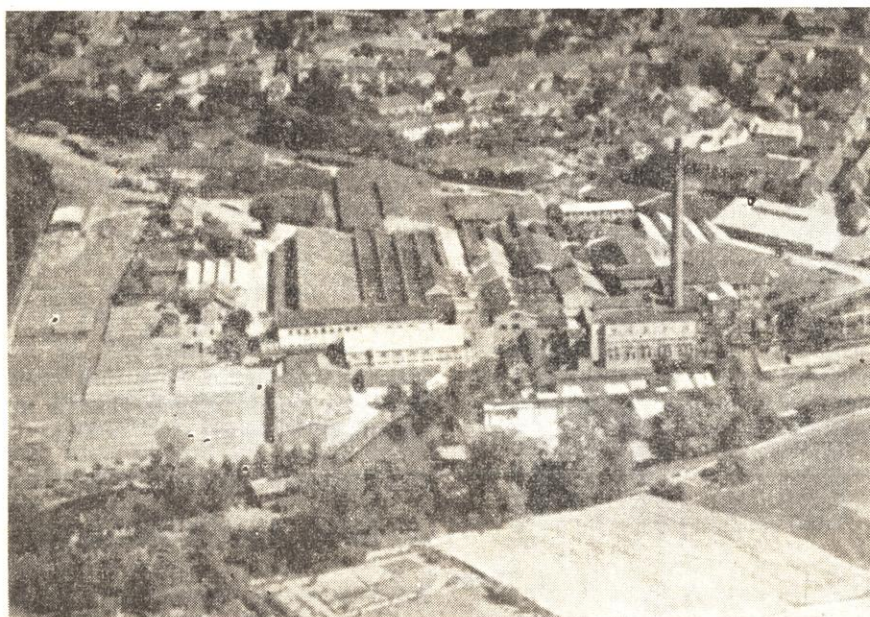
Nr. 1.

Januar 1952

4. årg.

På studietur i Danmark og Sverige,

med stipend fra Norges Arbeidslederforbund
og Hunsfos Fabrikker.

Gl. Maglemølle Papirfabrik

Undertegnede som ble betenkt med Norges Arbeidslederforbunds stipendium, og bidrag og introduksjoner fra Hunsfos Fabrikker reiste fra Hunsfos 9. oktober f. å., med kurs for Danmark, nærmere bestemt Magle Mølle i Nestved. Reisen foregikk pr. tog. Reiste med nattog fra Oslo, og sov i god sovevogn. Ble først vekket, da toget gikk ut på fergen Helsingborg—Helsingør. Klokken var da 6 om morgenen, og vi fikk servert deilig kaffe, rundstykker og de berømte deilige danske wienerbrød. Til København, ankomst kl. 9 fm. Etter å ha blitt plassert på hotellet, som forresten var forutbestilt, kunne jeg straks etter å ha stelt meg og spist en god frokost, sette meg i forbindelse med direktør Schau på hovedkontoret for «Førene Papirfabrikker». Da jeg ikke før hadde

vært i København, ble jeg tilrådet å ta en dag eller to i byen. Dette slo jeg til og gjorde København i 2 dager. Dette angret jeg ikke på. Fikk se en god del av hovedstadens severdigheter, og ble mektig imponert av alt jeg så og hørte. København har over 1 mill. innbyggere, og har et utall av monumentale byggverk og slott. Ved å benytte «Politikens» Sightseeingbureau for turister, fikk alle beskjed om hva vi så og hørte. Disse busser kjørte i ca. 5 timer for en pris av kr. 12.00 og heri var beregnet lunsj på en kro. Denne måte å se og lære byen på anbefales på det beste.

Neste dag gikk kursen videre til Nestved. — Nestved ligger ca. 9 mil fra København, og toget bruker ca. 1¼ time. På turen nedover kan man i fulle mon skjønne at en er kommet til

pannekakelandet, — ikke en fjellrygg eller åsrygg å se, bare flatt — flatt over alt. Disse landskaper har og også interesse for en nordbo. Vi reiste gjennom mange pene landsbyer, og så en masse store velstelte gårder på turen nedover.

I Nestved ble jeg mottatt med all elskverdighet, som visstnok bare danskene kan prestere. Etter å ha installert meg på hotellet, hvor jeg forøvrig fikk et førsteklasses servise, kunne jeg presentere meg på Magle Mølle. Her ble jeg mottatt av disponerten, ing. Ming-Lund og overingeniør Kiærulf. Av disse herrer fikk jeg en oversikt over Magle Mølles historie, likeledes fikk jeg kart over byen, samt plan-sjer av anleggene til Magle Mølle, med beskrivelse av det en fikk se. Samtidig fikk jeg utlevert et sett nøkler til forskjellige porter i fabrikken slik at jeg kunne komme og gå som jeg ønsket.

Magle Mølle er Danmarks største papirfabrikk — i alt 10 maskiner. D. v. s. det er to fabrikker. Gamle Magle Mølle med i alt 7 maskiner, som alle var gamle, og vel umoderne etter vår tids begreper. Det Nye Magle Mølle lå ca. 10 min. vei fra denne bedrift med 3 maskiner, og var et i alle henseender flott og moderne anlegg.

På begge fabrikker fikk jeg lov å henvende meg til en ingeniør, som jeg kunne spør om alt jeg ønsket, og disse herrer var meget elskverdige. Ikke bare på fabrikken tok de seg av meg, men også etter kontortid. De kjørte meg rundt i distriktet i bil og jeg fikk se meget pent, særlig gamle slott med tilhørende vakre parker var det meget av. Kveldene var jeg også disse herrers gjest i deres hjem og hadde det umåtelig hyggelig. Nå var det sortersalen og dens funksjoner undertegnede i første rekke

skulle studere, og min vandring gikk for det meste på disse steder. Ved begge fabrikker var bygd nye sortersaler, hvor av den ene ved Gamle M. Mølle, dekket ikke mindre enn 2000 kvm. Ved nye Magle Mølle var den adskillig mindre, men for begge fabrikkers vedkommende var alt nytt og moderne. Flotte velferdsrom var bygd i samme sal. Her fantes også en kantine, hvor en fikk kjøpt mat, kaffe, brus, øl og tobakksvarer. Ved gamle M. Mølle var ansatt 50 sorterersker, samt en 10—12 piker for risbinding, stemping av etiketter m. m. slik at der i alt var ca. 60—65 kvinnelige arbeidere.

Selve sorteringen foregikk i stor utstrekning slik som på Hunsfos, når unntas at vinkles ikke ble benyttet. Alt papir som var ujevnt, ble støtt mot bordet. Av den grunn ble heller ikke risene så jevne som vi setter krav til her på Hunsfos. Til risbinding ble bare benyttet piker. Også denne ting foregikk på en tungvint måte. Risbinderbordene var plasert langs veggene, og risbinderne fikk som følge herav en mengde unødige bevegelser å foreta. Pakkpresser fantes ikke. All ballepressing foregikk med bånd, også her ble benyttet kvinner, slik at en mann og 1 kvinne dannet «lag». Ballene var vanligvis ikke over 75 kg. brutto. Det ble også sendt en masse arkpapir bare innbundet i ris. Risene var plasert på kasser, slike vi benytter ved skjæremaskin. Disse ble kjørt rett inn på jernbanevogn og gikk inn til København, hvor fabrikkene hadde store lagre. For transport fra skjæremaskiner til sortersal ble benyttet elektrotraller. Det var i stor utstrekning unge gutter — 6—7 stykker — som hadde denne transport til sorterbordene, derfra til risbinderne og videre ut i pakk-salen eller lager.

Den vanlige arkproduksjon var for G. M. Mølle ca. 135—160 tonn i uken. Det meste av papiret måtte telles.

Nye M. Mølle hadde et lignende antal kvinner, og med samme kapasitet som G. M. Mølle. For hver fabrikk var ansatt 2 over-sorterersker, samt 1 for kontroll og opplæring.

Trykkeri for etiketter fantes for begge fabrikker, denne ting var svært grei.

Etter 6 dager i Nestved sattes kursen mot Sverige, hvor etter planen «Klippan» et finpapirbruk, skulle besøkes. Denne bedrift var en såkalt lukket bedrift, og tar nødvendig mot fremmede. Jeg gjorde heller ingen anstrengelser i så måte, men fikk gjennom en kjenning adgang til å gå gjennom bedriften, uten at jeg fikk gjort noen notater av noen art. Fabrikken imponerte heller ikke i noen grad. Herfra gikk reisen videre til Göteborg og videre derfra til Karlstad, hvor jeg besøkte 3 store bedrifter, nemlig Gruvan, Skoghall og Deige. Særlig Skoghall var en imponerende bedrift, og som det kunne sies meget om. Også på disse steder var sortersalene mine studieobjekter, og fikk også herfra en del impulser som kan være bra å ha med.

Mandag sattes så kursen hjemover igjen, med et lite opphold i Halden hvor Saugbrugsforeningen ble besøkt. Fra Hal-

den tirsdag og tilbake her på Hunsfos onsdag etter en i alle senseender vellykket og lærerik tur. Det strålende vær som var i denne periode var ikke minst grunn til at turen ble så vellykket.

Som det fremgår av ovennevnte var det lange strekninger å reise, og tiden skal brukes til besøk i fabrikker, og snakke med folk. Det siste er av stor viktighet, skal man få riktig utbytte av slik fabrikkbesøk. Det kunne av den grunn bli litt anstrengende på så kort tid. Men tross det likte jeg turen i alle henseender. Det gir en litt, ved å se og høre hvordan andre har det, og ikke minst å kunne komme ut fra den daglige tralt noen dager. Det er god rekreasjon.

Konklusjonen må bli: Endel kan man vel si at en lærte, men om det kan overføres fra bedrift til bedrift, tror jeg neppe, men en annen ting og som kanskje er det vesentligste, er at man så og hørte ting slik som det ikke burde gjøres. Dette er også god lærdom. N. E.

Men Herrens ord blir evindeligg.

1. Peter 1, 25.

Alt kjød er som gress, og all dets herlighet som blomst på gress: Gresset visnet, og blomsten på det falt av, —

Men — Herrens ord blir evindeligg, sier Herren i Peters brev.

Vi behøver ikke å tvile på at at dette er troverdigg og sanne ord. Livet selv stadfester disse ord for hver den som tar til ettertanke.

Vi har gått inn i et nytt år. Dette år, i likhet med 1951, vil på ny være med å stadfeste denne sannhet. Hvem av oss den skal stadfestes med, — se, det vet bare han som ga oss livet. Men det vil skjæ.

Det er både naturlig, og nødvendig nå ved inngangen i et nytt år, at vi slår disse sannheter så fast at ikke en av oss makter å ryste dem av seg. Mange av dere vil sikkert, — som så ofte tidligere —, legge vinn på å få rystet dem vekk, men jeg håper Gud forbyr det. Det vil være din livsulykke.

Jeg syns ikke det er så lenge siden jeg hørte Håkon Grøn-tofts stemme i telefonen: «Det er Håkon, goddag. Otto, vil du være så snill å skrive en andakt til Hunsfosposten?»

Idag er ikke røsten der mere. Den er for alltid forstummet. Jeg tar meg i det, om igjen og om igjen, og alt i en protesterer. Er dette virkelig mulig? Men livets virkeligg, hjem og kontor, bekrefter dette: Håkon, denne unge stilferdigg mann, er tatt bort midt i sine beste år.

Jeg tar meg selv i det ofte, det er en annen røst, som også er forstummet. Det er vår venn, Nils Robstad. I 4 år satt vi sammen i «Gruppen» og herredstyret. Alt var liv og friskhet, og samtalen gikk så fritt og åpent. — Men, — du så ufattelig — også denne røst har forstummet.

En tredje røst rinner meg i tanker. Jeg ringer Grovane st. «Ja, det er Grovane. Er det deg,

HUNSFOSPOSTEN

utgitt av:

Hunsfos Fabrikker
Hunsfos Arbeiderforening
Hunsfos Bedriftsidrettslag

Fredwall?» — «Å, det var heldig at det var du som hadde vakt, Horverak. Kan du få tak i en billett til ekspresen i morgen tidlig. Jeg må være i Oslo i morgen middag for å ta i mot min søster. Hun har nettopp mistet sin mann.»

Om en liten stund er Horverak i telefonen igjen: «Fredwall, nå er det ordnet, du kan reise i morgen med ekspresen. God tur, og jeg skal være med deg i bønn.»

Dette var de siste ord jeg vekslet med denne unge telegrafist. Hans røst vil ikke mere lyde blant de levende.

Jeg hører Herrens røst lyde mektig til oss alle gjennom disse tre menns bortgang: Alt kjød er som gress, og all dets herlighet som blomst på gress. Gresset har visnet, og blomsten falt av.

Hvor livet er kort og alvorsfullt.

Jeg er nettopp kommet hjem fra et sykebesøk. En kvinne i 50 årene ligger i ubeskrivelige smerter. Hun kjemper med — DØDEN. Forrige år, på denne tid, var hun som du og jeg. «Jeg kommer snart igjen,» sier jeg i det jeg tar farvel. Hun ser på meg, med bedende blick. Så vinker hun meg bort til sengen og hvisker: «Fredwall, be om at dette må være siste besøk av deg, og at jeg straks må få flytte hjem. Jeg er så trett, så trett, jeg makter ikke mere. Men jeg lengter så hjem til den evige stad for å være evig hos Jesus».

Min hånd grep hennes. Blikket hennes rettes opp mot himlen: «På gjensyn hjemme, Fredwall.»

Kjære leser: Jeg ber deg i Herrens navn, og for ditt beste: Stans i løpet!!! — Du er et menneske som lever en stakket tid, men har du kurs for himmelen?

Det er bare en ting som ikke rokkes og ikke svikter: Herrens ord, ordet som forkynnes eder

ved evangeliet. På ny har julens glade budskap vært forkynt: Eder er en FRELSE født. Ham som alene kan ta døden og dødens gru bort. Intet annet navn er gitt blant mennesker, ved hvilken vi skal bli frelst. Han gikk i ditt sted, inn under Guds vredes dom, og tok din dom og straff på seg. Alt dette for deg, som ligner gresset på

marka, for at du ved din død skulde ha håp.

Forakt ikke dette ord. Du kan forkaste det, eller brenne det, som kongen av Israel gjorde med profetens rulle fra Herren. Men Herren skrev en ny rulle, og kongen gikk evig til grunne. Jerimias 36, 22 fg.

Herrens ord blir til evig tid.

A. W. Fredwall.

SIGURD ANDERSEN

IN MEMORIAM

beholde ham for godt, og de 3 måneder ble til 13 år.

Alle som har fulgt Andersen fra den første tid han kom hit vil sikkert være enig med meg i at han helt fra første stund viste en interesse for sitt arbeide som hørte til det sjeldne. Gjennom mange diskusjoner med ham hadde jeg følelsen av at jeg alltid hadde for meg en mann som gjorde hva som stod i hans makt for at bedriften skulle gå godt, og at det han var satt til å stelle med skulle være lytefritt. Vi er ham derfor meget takknemlig for den lærdom han ga sine arbeidskamerater og kollegaer, og for det gode smil han alltid hadde, og som sikkert har oppmuntret mange.

For noen år siden ble Andersen rammet av sykdom, og siden gikk det stadig nedover med hans fysiske krefter, men hans åndelige kraft forblev den samme, selv da han lå på sykeleiet, og jeg skal ikke glemme at jeg for ganske kort tid siden måtte sitte ved hans sykeleie og besvare alle de spørsmål som hadde trengt seg fram hos ham, og som alle angikk fabrikkens ve og vel.

Når vi nå ikke skal se ham lenger iblant oss, så vet jeg i hvert fall at Sigurd Andersens minne vil leve videre som en epoke i utviklingen av bedriften, og for denne innsats er det at jeg er takknemlig, og jeg beklager kun at han måtte forlate oss lenge før man normalt skulle regne med.

Med disse ord vil jeg lyse fred over hans minne.

Hunsfos, 19. jan. 1952.

Johs. B. Knobel.

Da vi i 1938 anla bygning av våre to Yankee-maskiner oppstod for meg spørsmålet om hvorledes vi skulle få kyndige folk til å lære opp våre egne, da så godt som ingen på Hunsfos hadde kjørt Yankee-maskiner.

Da det kom så langt at dette ble aktuelt henvendte jeg meg til Papirfabrikken Brager, og ba om å få låne Sigurd Andersen, som jeg kjente fra min virksomhet i Drammensvassdraget. Papirfabrikken Brager lovet derfor å låne oss Andersen for et tidsrom av 3 måneder, således at vi kunne få benytte ham som læremester for våre nye maskinførere.

Da Andersen kom hit ned til Hunsfos var det med den uttrykkelige forutsetning at han skulle tilbake igjen til Drammensvassdraget, men det gikk annerledes, og jeg måtte gang på gang be Brager om utsettelse med å sende ham tilbake. Til slutt grodde han så fast hos oss i Hunsfos at jeg måtte oppta spørsmålet om å få

Julerefester.

Torsdag den 10. januar hadde Hunsfos Fabrikker innbudt arbeidernes og funksjonærenes barn til julefest i festlokalet. Ca. 170 barn var tilstede.

Barna ble ønsket velkommen av dir. Knobel, som håpet at alle ville hygge seg riktig godt. Han oppfordret alle barna til å spise så mye de orket, ihvertfall måtte de spise til de fikk nesten vondt i magen.

Så satte ungene seg til bords som var dekket med bløtkaker og brus, og at ungene spiste er sikkert ikke nødvendig å fortelle, vi kan med et mildt ord si at de «åt».

Etter maten var det gang rundt juletreet, gjettekonkurranser og forskjellig annen underholdning. Julenisser manglet heller ikke, alle barna fikk hver sin pose med epler og sjokolade.

Festkomitéens formann, Ingulf Reinertsen takket dir. Knobel for at han hadde fått istand denne festen. Han takket også alle barna som hadde vist en enestående oppførsel, det var en stor glede både for han og resten av komitéen å ha med slike barn å gjøre.

Den hyggelige festen sluttet ved 9 tiden.

Nils Voreland.

*

Da festlokalet ikke var stort nok til på én gang å kunne samle alle skolepliktige barn til fabrikkens arbeidere og funksjonærer, ble alle som ikke fikk billetter til den første festen, innbudt til ny fest tirsdag 15. januar. Samtidig ble det også sendt innbydelse til barn fra 4 år og opp til skolepliktig alder.

Det var da igjen en ganske anselig flokk av glade og forventningsfulle barn — ca. 120 i alt — som ble ønsket velkommen av Ingulf Reinertsen. Dessverre var direktør Knobel denne gangen forhindret fra å være til stede, og det er mulig at en direkte appell fra ham til barna om å spise det de orket, ville virket sterkere enn den de fikk. Det gikk nemlig ikke fullt så mange bløtkaker med som på den første festen. Men til barnas unnskyldning skal det sies at stor-

parten av dem var under 7 år, og da så —.

Fest-talen ble holdt av sokneprest Nordgård, og forøvrig var programmet lagt an omtrent som forrige gang. En måtte nødvendigvis ta hensyn til at de fleste av barna denne gangen var yngre, men alle var snille og greie og ble mot slutten av festen belønnet av julenissen med hver sin pose med «godter».

Til slutt en hjertelig takk til

festkomitéen fra oss foreldre for alt slitet og strevet dere hadde for å hygge for ungene våre, og igjen en takk til fabrikkens ved direktør Knobel som innbød til disse to strålende festene. Vi håper fabrikkens hvert år vil få anledning til å spandere julefest på barna. Det vil sikkert få meget å si, bl. a. når det gjelder å knytte den store Hunsfos-familien nærmere sammen.

En av fedrene.

DEN GAMLE GARDE

Vi som i lengere tid har hatt vårt daglige virke på Hunsfos, føler oss knyttet til fabrikkens og «øya». Men mer enn noen må Gunvald Hagman føle seg knyttet til dette sted, hvor han hele sitt liv har bodd og virket.

Hagman er født 12. sept. 1866 og kom som ganske liten gutt til Hunsøya. Der bodde han til boligen ble revet. Den lå der hvor ing. Skjenneberg og ing. Kildebo nå bor. Vi lar Hagman selv fortelle:

Hunsøya var en fin tumleplass for en guttunge. Et ønskested, hvor en gutt kunne få tilfredsstillet meget av sin nysgjerrighet. Som rimelig kan være var der liv og rørelse alle steder. Tidlig ble en også dradd med i tummelen. Bare 7 år gammel arbeidet jeg hele sommeren for en tysker i rammebua. Det var 12 timers dag, og betalingen var 40 øre dagen. Sommerferien var ganske lang, flere måneder. Da jeg begynte på skolen, holdt vi til i «Soar», men det var bare ca. ½ år. Senere flyttet vi til den nåværende «klokkeboligen», en stor og pen skole sammenliknet med den vi kom fra. Det var en trist og lang skolevei vi hadde. Der fantes jo ikke hus fra Hunsfosbrua og opptil O. Bakkan Det var ikke fritt for at vi var litt redde, særlig om vinteren da det var mørkt nesten hele dagen. Det var tett skog på begge sider av veien.

Senere i sommerferien, og ellers også i fritiden, tjente jeg hos bestyrerfolket som den gang var kaptein Kirsebom. Bestyreren var en kjekk og grei kar, så jeg hadde det fint der, men alt skulle

foregå i militær orden både i og utenfor fabrikkens. Vi hadde også vaktmann som ropte ut klokka hver time på natten, og ellers holdt ro og orden. Kaptein Kirsebom forsøkte seg senere på et sliperi for brunpapp på Strøy, men det gikk ikke bra.

I konfirmasjonsalderen begynte jeg i smedlære på Hunsfos. Da begynte jeg likesom for alvor. Det var smed Andersen som var smed dengang. I smia ble jeg i 4 år. Det var annerledes den gang enn nå, oppslageren måtte også trekke belgen, og nesten alt verktøy ble smidd. Av maskiner hadde vi bare en dreiebenk og en boremaskin, som vi også måtte smi borene til. Andersen var en ualminnelig flink smed, og den senere smed ved Hunsfos, Knut Lunden, gikk i lære hos ham. Den gamle verkstedbygningen, som forresten ikke var så rare greiene, var bygd av tre. Den brant ned og ble senere flyttet fra bekken som gikk gjennom tomta, og til det sted verkstedet står i dag. Denne bekken ble i min barndom benyttet til å fløte tømmer i.

I denne tiden hadde vi bare en papirmaskin og tresliperiet. Råstoffet til papirmaskinen var vesentlig filler og tremasse. Det var unge piker som stod for sorteringen av fillene, mens vesentlig svenskepiker hadde arbeidet med sorteringen av papiret. Denne papirmaskin var en langt annen utgave enn den maskin (P. M. I.) vi har i dag. Farten var langsom, og i stedet for tamburer ble papiret haspet opp.

Etter Kirsebom kom så Gløersen fra Kværner Brug. Han

passet godt på oss både i og utenfor arbeidstiden, og var mer enn en gang på jakt etter tjene-stepikene sine, når de hadde lurt seg ut etter kl. 22 om kvelden. Det var bare sliperiet som gikk i den tiden. Om vinteren var det så kaldt der at det frøs is på gulvet. Belysningen var parafinlamper som jo ga et ganske sparsomt arbeidslys. For å varme kaffen ble det hengt et spann over glasset. Der var ingen oppvarming i lokalet. Det var jo ikke så stort sliperi. Vi hadde 6 små slipestoler, og brukte 12" ved, selvsagt diskontinuerlig med stempeler og lodd. Massen var forresten av bra kvalitet.

I Gløersens tid ble fabrikkens solgt til det nåværende selskap, og Asker kom som bestyrer. Der ble bygd 5 stkr. roterende cellulosekokere, og vi var en hel stab fra verkstedet som måtte være med under igangkjøringa, da der var lite folk. Samtidig fikk vi også P.M. 2, som også var en ganske annen enn den maskin vi har i dag.

Som rimelig kan være drog nyanleggene mange utlendinger til bygda, da særlig tyskere og svensker. Vi hadde i den tiden en stor brakke og suppekjøkken like utenfor verkstedet. Begge deler ble senere flyttet. I den ene enden av denne brakka var det sovesal for piker og i den andre enden for gutter. Selv om de hadde hver sin inngang, er det klart at det ble liv med så mange unge i samme hus. Disse innflytterne var også stive til å drikke. Brakka så mange ganger ut som om den skulle vært et bryggeri, så mange tomflasker stod det utenfor. Slagsmål og spetakkel var det også adskillig av.

Senere kom bestyrer Vig fra Bense Brug. Det lå utenfor Oslo, der nå Myrens Verksted ligger. Han var her i hele 16 år. I denne tiden røk stemmen på Byglandsfjord, og jeg var deroppe for å sette opp pumper for tømning av vannet mellom den provisoriske stemmen og der den nye skulle oppføres. Det var litt av en jobb, men det gikk bra. Vi måtte bruke 3 store pumper og 2 «fyrhus», som vi sa, til dette arbeidet. Jeg ble på Byglands-

fjord fra jul til pinse. G. Venesland var dengang bestyrer av sagbruket deroppe.

Ellers hadde vi selvsagt meget moro også den gangen. Vi kunne glede oss over våre spillopper, slik som jeg håper ungdommen enda kan. Det var jo lang dag, fra kl. 6.00 til 18.00, så da kunne en tale om å gå i mørket og komme hjem i mørket. Lønnen var fra kr. 1.60 pr. dag og opp til kr. 2.00 når vi stod i akkord. Jeg har jo hatt dagsarbeide all min tid, men det ble likevel adskillig ekstra nattarbeid. Jeg var jo lett å få tak i når noe måtte repareres om nettene.

En ting var tungvint i gamle dager, og det var transporten av råstoffer og ferdigprodukter. Hunsfos hadde 7—8 hester, men også bøndene omkring som hadde hester, var frempå for å få kjøring. Om sommeren måtte alt fraktes pr. hest til Kvarsteinbroa, hvor lektene tok produktene videre. Om vinteren derimot måtte hestene helt til byen. Vi var heller ikke så redde for å bruke beina i gamle dager. Jeg har selv flere ganger gått til bens til og fra Kr.sand.

Jeg sluttet ved fabrikkens i 1936 da jeg ble 70 år, og hadde da arbeidet der i vel 50 år.

Vi takker Hagman for det han har fortalt. Vi forstår det bedre at disse gamle har vært nødt til å slite en lang dag og under kummerlige forhold for å trygge sitt hjem og sine kjære. Desto mere takknemlige blir vi over at vi har det så godt som vi har det i dag, og skjønner at vi har liten grunn til å klage.

Hagman ser fremdeles frisk og kjekk ut til tross for sine 85 år, og vi ønsker ham alt godt i tiden fremover.

B. J.

Bedriftskor.

Endelig ser det ut som om vi skal få et bedriftskor på Hunsfos. Initiativtakeren denne gang er Gustav Arstad. — Ingeniør Skjenneberg, som ikke har kunnet slippe et slikt kor av tankene, ble straks fyr og flamme. Han gikk inn for saken for fulle mugger. En får da håpe at koret snart vil være en realitet.

Som det har fremgått av oppslagene i fabrikkens vil en denne gangen forsøke å danne et blandet-kor hvor det også skal bli anledning for fruene å bli med. Hva et slikt kor vil bety for samhold og hygge innen bedriften er det lett å tenke seg. Direktør Knobel grep da også ideen med begeistring, da den ble forelagt ham, og lovet at koret skulle få støtte av fabrikkens.

Også utad vil koret ha en stor misjon. Riktignok har vi her i Vennesla et par religiøse blandetkor, men vi trenger et kor som også kan ta opp endel av den store og rike samling av ikke religiøse sanger som finnes. Dessuten har, etter min mening, et blandetkor den ideelle stemme-sammensetning. — Et mannskor kan det være festlig å høre på, men intet kor har så vakker klang som et godt blandetkor. Tenk bare på det russiske Statskoret som sang i Oslo for noen år siden. Når en hørte det i radioen, fikk man en liten anelse om hvor vidunderlig det klang.

Det er sikkert mange med meg som vil glede seg over å få et godt blandetkor, men for at koret skal bli godt trenger en foruten en god dirigent også mange gode stemmer. Derfor må alle som har sangstemme, slutte opp om koret. Ikke vent med å tegne deg, men bli med fra begynnelsen.

Canto.

DØDSFALL

Siden forrige nr. av Hunsfosposten kom ut, er *Gustav Neset* gått bort. Han hørte til den gamle garde og ble 81 år gammel.

Gustav Neset begynte på fabrikkens i 1888 og arbeidet her i 36 år. Deretter var han i fellesflotningen til han gikk av. På Hunsfos var han nesten hele tiden knyttet til Sliperiet. 77 år gammel sluttet han sin arbeidstid bak seg. Han har alltid vært frisk og kjekk, og årsaken til dette var sikkert det friske arbeidet med tømmeret i Venneslafjorden.

Signet være ditt minne.

POSTKASSE

I Vakta vil du finne en ny postkasse som det står Hunsfosposten på. Kassen skal invitere deg til å komme med dine bidrag til Hunsfosposten. De fleste her på Hunsfos har sikkert hatt et eller annet i tankene som burde vært skrevet ned og sendt bladet vårt. Det kan ha vært et spørsmål hvis besvarelse ville hatt interesse for andre enn deg selv. Du har kanskje hatt et forslag du har hatt lyst til å komme med, eller der har vært ting du synes burde vært rettet på, eller det har vært en god historie eller skrøne.

Nå vil postkassen hver dag minne deg om hva du bør gjøre. Skriv ned det du går og tenker på, og vær med å gjøre Hunsfosposten til en aktuell og levende bedriftsavis. Samtidig er du med og letter arbeidet for redaksjonen. Vi er her på Hunsfos ca. 700 arbeidende kvinner og menn som alle har lært å skrive, og da er det meningsløst at det skal være som det har vært hittil at redaktøren har måttet skrive det meste av stoffet selv.

Du synes kanskje ikke du har evnen til å skrive så godt som du burde. Nei, hvem synes vel de har det? Kom allikevel med det du har på hjertet, og synes vi det er nødvendig, kan vi heller fikse litt på det. Du behøver heller ikke skrive under fullt navn, bare du oppgir ditt navn i parentes eller på annen måte.

Redaksjonen lover på sin side ikke å oppgi ditt navn til noen som helst, selv ikke til Rynning-Tønnesen.

Selvsagt vil ondsinnede utfall mot kolleger eller overordnede og innlegg som ikke hører hjemme i Hunsfosposten, f. eks. om politikk eller lønsspørsmål, ikke bli tatt inn. De vil gå rett i «Dovregubben»s hals.

VELFERDSLOKALET

Få bedrifter er blitt velsignet med et slikt hus som vårt og det har saktens klart å fylle et savn. Selvom savnet kanskje ikke har vært så «lenge følt», har huset i allfall så å si vært med

“Punch”

å skape et behov, som det har formådd å fylle. Vi tenker på de sammenkomstene som har vært holdt der, og som sannsynligvis ikke ville blitt holdt hvis ikke vi hadde hatt velferdslokalet. De har alle hatt sin betydning i større eller mindre grad. Videre har lokalet vært til stor nytte og glede ved adskillige mer private tilstelninger.

Men endel av den oppgaven lokalet skulle ha, har det vært lagt liten beslag på, nemlig den kulturelle oppgaven. Festsalen egner seg glimrende til konserter. Det fikk vi bevis for under de to arrangementene vi hadde ifjor. På tross av at den siste konserten var lagt an nærmest som en underholdning, var tilslutningen så liten at det var nesten flaut. Det kan da ikke være mulig at det på Hunsfos finnes så liten interesse for god sang og musikk at det ikke skulle kunne gå an å arrangere noe lignende uten å samle fullt hus.

Foredrag har det såvidt det kan erindres ikke vært holdt i

velferdslokalet ennå. Direktøren har imidlertid oppfordret enhver til å komme med forslag om eventuelle arrangementer. — Vi bringer oppfordringen videre, og tviler ikke på at det er dem som har et eller annet å foreslå. Forslagene kan gjerne sendes inn via Hunsfospostens postkasse.

Såvidt vi vet har huskomiteen arrangert de underholdningene som har vært holdt i velferdslokalet. Men vi tror ikke at huskomiteen har noe i mot at vi foreslår at det blir valgt en arrangementskomite til å ta seg av de foredrags- eller underholdningskveldene som måtte bli holdt. Komiteen kunne gjerne tiltres av et av huskomiteens medlemmer, og videre burde den vil bestå av representanter fra Hunsfos Arbeiderforening og kontor- og driftsfunksjonærene.

En optimist ser en sjanse i enhver vanskelighet. En pessimist ser en vanskelighet i hver sjanse.

Ukjent forfatter.

Bedriftskoret.

Konstituerende møte i Hunsfos bedriftskor ble holdt i Velferdslokalet torsdag den 24. januar. Det viste seg at torsdag var en uheldig møtedag, da ikke alle som hadde meldt seg til koret, hadde anledning til å møte. Man ble derfor enige om å forsøke fredagen som øvelsesdag. Ellers må interessen for koret sies å være bra, men det kan enda trenges en god del stemmer, særlig damestemmer. Det ville være hyggelig om flere av fruene kunne være med.

Direktør Knobel, som har vist en enestående interesse for koret, var til stede på møtet. Det ble trukket opp en del retningslinjer for korets drift, videre ble det foretatt valg av styre. — Følgende ble valgt: Ing. Sverre Skjenneberg, formann, Gustav Arstad, viseformann, Gudrun Arntsen, Tordis Holberg og Reidar Johansen ble styremedlemmer.

Som dirigent har koret vært så heldig å få lærer Ottar Ramfjord fra Kristiansand.

Ref.

Vi minner om kontingenten for Hunsfosposten. Vær vennlig å betale i Vakten eller til idrettslagets kasserer.

Vær oppmerksom på annonserne i bladet vårt og benytt de forretningene som avretter.

Problempalten.

1. Taubanen fra Hunsfos til Ålefjær er 5 km lang. Den er »dobbeltsporet», og det går fulle vogner med kubb fra Ålefjær til Hunsfos og like mange tomme vogner i motsatt retning.

En dag da det var en avstand på nøyaktig 100 m mellom hver vogn, satte en mann, med direktørens tilatelse, seg i en vogn i Ålefjær for å kjøre til Hunsfos.

a) Hvor mange vogner hadde han møtt underveis til Hunsfos?

b) Hvilket vogn-nommer møtte han da han var nøyaktig halvveis?

2. Hva er forskjellen på tremasse og cellulose?

*

Løsning på spørsmål nr. 1 kommer

i neste nr. av Hunsfosposten. Svar på dette spørsmål kan sendes inn til bladet innen 15. febr. Det vil bli satt opp en liten premie for riktig løsning. Hvis det kommer flere riktige svar, vil premievinneren bli trukket ut ved loddtrekning.

*

Rettelse. I problemspalten i julenummeret var svaret på oppgave nr. 5 feil. Oppgaven hadde følgende ordlyd: Hvor lang tid måtte P.M.I. kjøre for å dekke strekningen (pr. jernbane) fra Vikeland til Oslo når det på maskinen kjøres f. eks. 60 gr.s papir Gruppe I? Svaret skal være ca. 26½ time. Vi beklager feilen; men vi merket den først etter at julenom-

meret var gått i trykken så vi fikk ikke rettet den.

Arsaken til all sladder er en dårlig samvittighet. Oscar Wilde.

*

Misunnelse er en erkjennelse av ens egen underlegenhet.

Ph. Charles.

*

For all del: Gift deg. Hvis du får en god kone, blir du lykkelig. Får du en dårlig kone, blir du filosof.

Sokrates.

*

Å diskutere med en dumrian er som å lyse for en blind.

De Gaston.

OLAV A. SKISLAND

Alltid godt utvalg i kjøtt og pølsevarer

Telefon 6718

Vær oppmerksom på at vårt SKOTØYLAGER er til gammel l a v pris.

Telefon 6725.

Vennesla Samvirkelag

BILSENTRALEN — TURBUSS

anbefales.

VAKT HELE DØGNET.

Telefon 6777.

BYGDAS BESTE UTVALG I

TAPETER

finner De hos

Peder BERNTSEN
VIKELAND
JERNVARE- & FARGEHANDL

Telefon 6719.

Godt utvalg i HERRE og BARNESKO

MORGENSKO — TØFLER for barn og voksne

ALT I KOLONIAL

Vennesla Landhandel.

Telefon 6740.

Litt humor.

En gammel kall som knapt kunne lese og skrive, skulle en dag ned på posthuset for å hente et rekommandert brev. Han ble svært betenkt da han fikk høre at han måtte skrive navnet sitt på den gule lappen, som kvittering. Men han grep pennen, holdt tungen rett i munnen, og begynte å klore iveri. Da navnetrekket omsider var ferdig, ble han sittende og glo på det en stund. Men så datt det ut av ham:

— Fordundre meg ble det ikkje ei bikkje da!

*

— Hvor musikalsk må man være for å kunne spise en banan?

— Man må iallfall kunne ta skal'an.

*

— Hva kalles det, når en fyrbøter koser seg med kjæresten sin?

— Det kalles kjelesjau.

SVAR PÅ «PROBLEMSPALTEN».

2. Tremasse er en mekanisk masse hvor alle vedens bestanddeler er bibeholdt.

Cellulose er en kjemisk masse hvor bindestoffet mellom cellulosefibrene er oppløst og fjernet. Dette utgjør ca. 50 % av vedens vekt.

Benytt min

HERREFRISØRSALONG

*Hårklipp, hårvask, massasje,
barbering og fønbølgning.*

CENTRAL Herrefrisørsalong

Telefon 6802. Inneh.: Odd Fredriksen.

Pene kjolestoffer

i flere prisklasser i silke og ull.

Forøvrig godt utvalg i
strømper og silkeundertøy.

«Agder Tidend»s prenteverk.
Kristiansand S.

Husk å gjøre Deres innkjøp av elektriske artikler

i vår spesialforretning.

Eivind Eivindson. Elektrisk Forretning.

Telefon 6802

VENNESLA

Vi har godt utvalg i SKØYTER med og uten sko — SKRUSKØYTER — SKI — STAVER BINDINGER — SPARKSTØTTINGER m. m.

— Alt dette kan De nå kjøpe innenbygds. —

SYKKEL & SPORT

Jack London

er nå kommet igjen. — Pris pr. bok

kr. 9.50 innbundet i skinn. — 12

bøker med 1 pr. måned.

De får den i

GUMMIFOTTØY for Herrer, Damer og Barn.

MOSEIDMONEN SAMVIRKELAG

Telefon 6780.

VENNESLANDS RESTAURANT

Telefon 6759.